

Arrest

nr. 107 069 van 22 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 september 2012 kwam verzoeker het Rijk binnen. Hij was in het bezit van een Marokkaans paspoort en een Spaanse verblijfstitel ("*permiso de residencia*").

1.2. Verzoeker en H. T, een tot een verblijf in het Rijk toegelaten Marokkaanse vrouw, legden op 21 september 2012 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.3. Op 3 oktober 2012 werd uit de relatie tussen verzoeker en H. T. een kind geboren.

1.4. Verzoeker diende op 15 november 2012 een aanvraag in om, in functie van H. T., tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 19 februari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 26§ 4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging of de verwijdering van vreemdelingen of van artikel 8 van het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de verblijfsaanvraag die ingediend werd door:

Naam: [E. A.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Marokkaans

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Uit de aangebrachte loonfiches blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, §5 van de wet van 15.12.1980 om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien zodat zij niet ten laste zouden vallen van de openbare overheden. Deze bestaansmiddelen moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 10 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“[...]

Verwerende partij stelt het volgende vast :

- dat blijkbaar de partner van verzoeker niet over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen” zou beschikken. [...]

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met Marokkaanse partners en hun minderjarig kind. In casu stelt verwerende partij dat "uit de aangebrachte loonfiches blijkt dat de vervoegde vreemdeling niet voldoende bewijst dat zij beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen [...]" Voor het overige verwijst verwerende partij naar artikel 10 § 5 van de Vreemdelingenwet zonder concreet in te gaan op de situatie van het gezin van verzoeker. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing) een behoeftenanalyse werd gedaan in het geval van verzoeker.

Om het werk van verwerende partij te vergemakkelijken, werd in stuk 17 van de bijgevoegde inventaris der stukken bij de aanvraag van verzoeker (zie administratief dossier) door verzoeker reeds een behoeftenanalyse van het gezin [T - E. L.] gevoegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt verwerende partij op geen enkel moment de argumentatie zie zij hanteert om het verblijf van verzoeker te weigeren een concrete referentie naar deze analyse en/of naar de beoordeling van dit stuk. Immers, in het geval van verzoeker heeft verwerende partij een standaard-formule gehanteerd, zonder over te gaan tot een concrete beoordeling van de situatie. Deze beoordeling moet immers blijken uit de bestreden beslissing, quod non in casu. Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de loonbrieven van de partner van verzoeker onvoldoende zijn, zonder concrete beoordeling of behoeftenanalyse.

Het gegeven dat men het verblijf van verzoeker weigert om reden dat de bestaansmiddelen van verzoekers partner niet voldoende zouden zijn zonder een in concreto-beoordeling van verzoekers situatie is immers in strijd met wat de Raad van State in zijn advies van 04/04/2011 stelde (Advies R.v.St, n° 49 356/4, DOC, 0443/015):

[...] Criterium van stabiele, regelmatig en voldoende bestaansmiddelen

Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt

"§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke Integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name net (leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering ende overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt"

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

"47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn tonen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daaraan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen is derhalve onaanvaardbaar. Het enig bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Gelet op voormeld advies en op het gegeven dat verwerende partij op geen ogenblik is overgegaan tot de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker, is er tekort geschoten aan de in het middel bepaalde wettelijke bepalingen. Er is geen concrete behoeftenanalyse geweest in casu. Meer nog, verwerende partij laat na een behoeftenanalyse te doen, terwijl dit reeds in de stukken van verzoeker is gevoegd. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoekers partner beschikt immers over voldoende bestaansmiddelen, die stabiel en regelmatig zijn. Bijkomend werd in de behoeftenanalyse van verzoeker (zie stuk 17 van de inventaris der stukken in het administratief dossier) reeds melding gemaakt van het gegeven dat het bedrag van verzoekers partner maandelijks gemiddeld verdiend in haar eigen hoedanigheid is en dus niet als GEZINSHOOFD. Uit de bijgebrachte loonbrieven, blijkt immers ook dat zij toen geen personen ten laste had en dus geen gezinshoofd was. Immers, er staat vermeld dat zij later in haar hoedanigheid van gezinshoofd meer zal ontvangen.

Verwerende partij heeft hierover met geen woord gerept en heeft ook geen enkele moeite gedaan om bijkomende recente stukken (bv loonbrieven waarop de personen te laste zouden staan, met name haar partner en hun kind) op te vragen van verzoeker of diens partner. Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.

De genomen bestreden beslissing is niet ernstig.”

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten in functie van zijn relatie met H. T. stukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat H. T. een arbeidscontract van onbepaalde duur afsloot en dat zij een maandelijks inkomen heeft dat voortvloeit uit een tewerkstelling in het kader van dit arbeidscontract. Verweerder heeft aangegeven dat hij de aangebrachte loonfiches niet beschouwt als bewijzen dat H. T. beschikt over stabiele, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen die volstaan om in haar eigen behoeften en deze van haar familieleden te voorzien omdat het inkomen waaruit H. T. blijkens deze loonfiches beschikt lager ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verweerder is hierbij echter voorbijgegaan aan het feit dat voormeld bedrag slechts een referentiebedrag is. In dit verband moet erop worden gewezen dat de bepalingen van artikel 10, § 2, derde lid en § 5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormen van artikel 7.c van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en dus moeten worden gelezen rekening houdende met de beperkingen die door deze richtlijn worden opgelegd. De wetgever werd hier trouwens op gewezen door de Raad van State bij de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. De Raad van State gaf in zijn advies inzake het wetsvoorstel dat leidde tot voormelde wet immers aan dat “aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, [...] deze bevoegdheid bovendien aldus [moet] worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager” (cf. Parl.St. Kamer 2010-2011, 0443/015, 8-9). Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt dat de wetgever deze bemerking van de

Raad dat “geen automatisch criterium [mag] worden ingebouwd” ter harte heeft genomen en heeft gesteld dat het “steeds de intentie [was] [...] het bestaansmiddelenbedrag als referentiebedrag voorop te stellen” (cf. *Parl.St.* Kamer 2010-2011, 0443/016, 34-35). De bepalingen van artikel 10, § 2, derde lid en § 5 van de Vreemdelingenwet dienen dan ook te worden geïnterpreteerd op een wijze die niet strijdig is met de Europese wetgeving en conform de intenties van de nationale wetgever. De vaststelling dat het inkomen van een gezinshereniger lager is dan het door de wetgever vooropgestelde referentiebedrag kan derhalve niet automatisch – dus zonder rekening te houden met de specifieke behoeften van een gezin – tot de conclusie leiden dat dit inkomen niet kan worden beschouwd als toereikend om te voorkomen dat de gezinshereniger en zijn gezinsleden ten laste van de openbare overheden vallen. Binnen het wettelijk kader kan verweerder van verzoeker niet vereisen dat het bewijs wordt geleverd van inkomsten die hoger zijn dan deze die strikt noodzakelijk zijn voor het onderhoud van het hele gezin van H.T. zonder dat een beroep op sociale bijstand wordt gedaan (cf. HvJ 4 maart 2010, nr. C-578/08).

Daar verweerder in voorliggende zaak niet in concreto beoordeelde of de partner die verzoeker vervoegde beschikte over voldoende bestaansmiddelen om te vermijden dat het gezin ten laste zou vallen van de openbare overheden, doch enkel heeft vastgesteld dat H. T. haar inkomsten lager liggen dan het in artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde referentiebedrag kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet op een degelijke wijze werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK